

LUX. DIBUIXOS 2018-2023 ISIDRE MANILS

Del 17 de FEBRER al 20 d'ABRIL de 2024

Inauguració: 17 de FEBRER a les 12h

Nulla dies sine lux. Els dibuixos d'Isidre Manils

La frase afortunada del pintor grec Apel·les, "Nulla dies sine línea" ens diu que no hem de passar ni un sol dia sense pintar, sense escriure també una línia. Això és el que fa Isidre Manils amb el dibuix. Parafraçant la cita clàssica, li dono un altre significat. Interpreto aquests dibuixos com la clara voluntat de no estar ni un sol dia sense la recerca de la llum: "Nulla dies sine lux".

El paper és de qualitat i desprèn una intensa llum blanca, l'artista inicia el seu ritm i converteix la superfície lluminosa en una altra del tot fosca, ho fa utilitzant el carbó de Sibèria. Aconsegueix el més profund dels tons del negre, i un cop davant d'aquesta foscor va a trobar la llum blanca novament, traient la polsim a base d'esborrar, de treure matèria. No deixa de ser una tècnica amb gran simbolisme, ja que de la negritud absoluta, de la taca fosca, s'aconsegueixen indicis de puresa retrobada, de llum, a base de rectificacions. Interpreto aquest procés de recerca insistent de la llum com el sentit més inquietant i profund d'aquests dibuixos.

"Tot reposa a la superfície" és la frase més enigmàtica que he escrit sobre l'obra d'Isidre Manils. Al posar l'èmfasi sobre las micro-partícules de carbó dipositades en aquests dibuixos és tan com dir que la matèria reposa i necessita ser observada atentament. Els seus dibuixos i també la pintura són un manifest artístic de l'evanescència, de la lleugeresa extrema. A mida que treu matèria fosca deixa que les imatges del món es dipositin vitalment, caiguin com vels, com vapor, com a fum, com a alens de vida sobre la subtil superfície del paper.

Se sol atribuir al dibuix dels pintors la categoria de pensaments previs a la execució de la obra. Els dibuixos d'Isidre Manils son obres acabades en si mateixes. En aquets dibuixos veiem la recerca de la llum a través de uns rostres que sovint ens observen o desapareixen, de paviments i portes, algunes joies, ulls esparsos, lupes o miralls, formes indeterminades i amagades, mans i ungles, cabells o flames de foc i ocasionalment algunes paraules dibuixades.

La lleugeresa vaporosa del dibuixos semblen “infralleus” tal com els havia descrit aquest fenomen el mateix Duchamp. En comptes de la calor d'un seient que s'acaba de deixar: la lluentor i la fredor d'una perla, en lloc del gust de fum que queda a la boca en fumar: uns llavis vermells, en lloc d'una gota de vidre amb aire de París: unes ungles lacades, en lloc del so del frec dels pantalons al caminar: la pell fragant d'una espatlla nua. Aquests “infra lleus”, aquests petits esdeveniments figurats després de la contemplació de la vida quotidiana són la veritable naturalesa del seu art.

La pell de les coses, la superfície del món té la mateixa magnitud densa del que solem considerar com allò més profund. Isidre Manils “fenomenologitza” Husserlianament la realitat, la converteix en profunda quan instal·la els esdeveniments a la superfície i amb aquest acte ens recorda aquella clàssica paradoxa que la pell pot ser el més profund del nostre cos. La realitat es diposita subtilment sobre el paper. Heus aquí el caràcter misteriós dels seus dibuixos, l'enigma no es troba només en els temes, sinó a la manera com han estat dibuixats.

Jesús Martínez Clarà